Р Е П У Б Л И К А Б Ъ Л Г А Р И Я

Н А Р О Д Н О С Ъ Б Р А Н И Е

Проект

З А К О Н

ЗА изменение и допълнение на Гражданския процесуален кодекс

(Обн., ДВ, бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., изм. и доп., бр. 50 от 30.05.2008 г., в сила от 1.03.2008 г.; Решение № 3 на Конституционния съд на РБ от 8.07.2008 г. - бр. 63 от 15.07.2008 г.; изм., бр. 69 от 5.08.2008 г., бр. 12 от 13.02.2009 г., в сила от 1.01.2010 г.(*) - изм., бр. 32 от 28.04.2009 г., доп., бр. 19 от 13.03.2009 г., изм. и доп., бр. 42 от 5.06.2009 г.; изм., Решение № 4 на Конституционния съд на РБ от 16.06.2009 г. - бр. 47 от 23.06.2009 г.; бр. 82 от 16.10.2009 г., изм. и доп., бр. 13 от 16.02.2010 г., бр. 100 от 21.12.2010 г., в сила от 21.12.2010 г.; изм. с Решение № 15 на Конституционния съд на РБ от 21.12.2010 г. - бр. 5 от 14.01.2011 г.; бр. 45 от 15.06.2012 г., в сила от 1.01.2013 г., изм. и доп., бр. 49 от 29.06.2012 г., доп., бр. 99 от 14.12.2012 г., изм. и доп., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 66 от 26.07.2013 г., в сила от 26.07.2013 г.)

§ 1. В чл. 47, ал. 3, изречение първо думите „указва на ищеца да представи справка за неговата адресна регистрация“ се заменят с „извършва служебна справка за неговата адресна регистрация по реда на чл. 385, ал. 2 от Закона за съдебната власт“.

§ 2. В чл. 61 се правят следните изменения и допълнения:

1. Досегашният текст става ал. 1.

2. Създават се ал. 2 и 3:

„(2) Сроковете, независимо дали са определени по дни или седмици, не текат през празничните дни по чл. 154 от Кодекса на труда, както и през време на съдебната ваканция.

(3) Спирането на сроковете по ал. 2 не се отнася до сроковете по част четвърта, пета и шеста, както и до сроковете за производствата по чл. 329, ал. 3 от Закона за съдебната власт.“

§ 3. В чл. 71, ал. 2, изречение първо след думите „върху имот“ се поставя запетая и се добавя „както и по исковете за съществуване, за унищожаване или за разваляне на договор с предмет вещни права върху имот и за сключване на окончателен договор с такъв предмет“.

§ 4. В чл. 104 се създава т. 7:

„7. исковете, независимо от тяхната цена, съединени в една искова молба с иск, подсъден на окръжен съд, ако подлежат на разглеждане по реда на същото производство.“

§ 5. В чл. 210 ал. 2 се изменя така:

„(2) Когато предявените искове не подлежат на разглеждане по реда на едно и също производство, съдът постановява исковете да бъдат разделени. По същия начин се процедира, ако съдът прецени, че съвместното разглеждане на исковете ще бъде значително затруднено, освен ако същите се намират във връзка на обусловеност.“

§ 6. В чл. 274 се създава ал. 5:

„(5) Не подлежат на обжалване въззивните определения на окръжните съдилища, постановени в заповедното производство.“

§ 7. В чл. 411 ал. 1 се изменя така:

„(1) Заявлението се подава до районния съд по постоянния адрес или по седалището на длъжника, който най-късно на следващия работен ден извършва служебна проверка на местната подсъдност. Ако съдът прецени, че делото не му е подсъдно, той го изпраща на надлежния съд.“

§ 8. В чл. 418, ал. 5 накрая се поставя запетая и се добавя „който е длъжен незабавно да изпрати на съда копие от връченото съобщение“.

§ 9. В чл. 435 се правят следните изменения и допълнения:

1. Създава се нова ал. 3:

„(3) Лицата по ал. 4 и 5 може да обжалват действията на съдебния изпълнител на основание допуснати нарушения при подготовката и провеждането на публичната продан, засягащи надлежното уведомяване, опис и оценка.“

2. Досегашната ал. 3 става ал. 4.

2. Създава се нова ал. 5:

„(5) Право на обжалване по ал. 4, в случаите когато не участват като наддавачи, имат присъединените ипотекарни и заложни кредитори, съответно кредиторите по чл. 459, когато обект на постановлението за възлагане е ипотекираната, заложената, възбранената или запорираната вещ.“

3. Досегашните ал. 4 и 5 стават съответно ал. 6 и 7.

§ 10. В чл. 437 се създава ал. 5:

„(5) Когато съдът отмени негово действие, съдебният изпълнител възстановява за своя сметка събраните такси и разноски по изпълнението на лицата, които са ги направили.“

§ 11. В чл. 446 ал. 1 се изменя така:

„(1) Ако изпълнението е насочено върху трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чийто размер е над минималната работна заплата, удържането се извършва при спазване на ограниченията, определени в акт на Министерския съвет.“

§ 12. В чл. 496 се създава ал. 4:

„(4) Длъжникът, ипотекарният кредитор или ипотекарният длъжник може да поиска отмяна на постановление за възлагане на ипотекирания имот при условията и по реда на глава двадесет и четвърта.“

§ 13. В чл. 501 ал. 2 се изменя така:

„(2) В случаите по ал. 1 ипотекарният кредитор може да участва в публичната продан наравно с другите кредитори.“

Преходни и заключителни разпоредби

§ 14. Министерският съвет издава акта по чл. 446, ал. 1 в тримесечен срок от влизането в сила на този закон.

§ 15. До влизането в сила на акта по чл. 446, ал. 1 удържането се извършва при спазване на досегашните ограничения.

§ 16. Производствата по молби за отмяна на влезли в сила постановления за възлагане по чл. 496 се разглеждат при условията и по реда на този закон.

§ 17. В Кодекса на труда (Обн., ДВ, бр. 26 от 1.04.1986 г. и бр. 27 от 4.04.1986 г., доп., бр. 6 от 22.01.1988 г., изм. и доп., бр. 21 от 13.03.1990 г., изм., бр. 30 от 13.04.1990 г., в сила от 13.04.1990 г., бр. 94 от 23.11.1990 г., бр. 27 от 5.04.1991 г., в сила от 5.04.1991 г., доп., бр. 32 от 23.04.1991 г., изм., бр. 104 от 17.12.1991 г., в сила от 17.12.1991 г., доп., бр. 23 от 19.03.1992 г., изм. и доп., бр. 26 от 31.03.1992 г., доп., бр. 88 от 30.10.1992 г., изм. и доп., бр. 100 от 10.12.1992 г., в сила от 1.01.1993 г.; Решение № 12 на Конституционния съд на РБ от 20.07.1995 г. - бр. 69 от 4.08.1995 г.; доп., бр. 87 от 29.09.1995 г., изм. и доп., бр. 2 от 5.01.1996 г., изм., бр. 12 от 9.02.1996 г., изм. и доп., бр. 28 от 2.04.1996 г., изм., бр. 124 от 23.12.1997 г., доп., бр. 22 от 24.02.1998 г.; Решение № 11 на Конституционния съд на РБ от 30.04.1998 г. - бр. 52 от 8.05.1998 г.; доп., бр. 56 от 19.05.1998 г., бр. 83 от 21.07.1998 г., бр. 108 от 15.09.1998 г., изм. и доп., бр. 133 от 11.11.1998 г., бр. 51 от 4.06.1999 г., доп., бр. 67 от 27.07.1999 г., в сила от 28.08.1999 г., изм., бр. 110 от 17.12.1999 г., в сила от 1.01.2000 г., изм. и доп., бр. 25 от 16.03.2001 г., в сила от 31.03.2001 г., изм., бр. 1 от 4.01.2002 г., бр. 105 от 8.11.2002 г., изм. и доп., бр. 120 от 29.12.2002 г., бр. 18 от 25.02.2003 г., изм., бр. 86 от 30.09.2003 г., в сила от 1.01.2004 г., изм. и доп., бр. 95 от 28.10.2003 г., бр. 52 от 18.06.2004 г., в сила от 1.08.2004 г., бр. 19 от 1.03.2005 г., изм., бр. 27 от 29.03.2005 г., доп., бр. 46 от 3.06.2005 г., изм., бр. 76 от 20.09.2005 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 83 от 18.10.2005 г., изм., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., изм. и доп., бр. 24 от 21.03.2006 г., изм., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., изм. и доп., бр. 48 от 13.06.2006 г., в сила от 1.07.2006 г., бр. 57 от 14.07.2006 г., в сила от датата на влизане в сила на Договора за присъединяване на Република България към Европейския съюз - 1.01.2007 г., бр. 68 от 22.08.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 75 от 12.09.2006

г., изм. и доп., бр. 102 от 19.12.2006 г., доп., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм., бр. 40 от 18.05.2007 г., бр. 46 от 12.06.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 64 от 7.08.2007 г., доп., бр. 104 от 11.12.2007 г., изм. и доп., бр. 43 от 29.04.2008 г., бр. 94 от 31.10.2008 г., в сила от 1.01.2009 г., бр. 108 от 19.12.2008 г., бр. 109 от 23.12.2008 г., в сила от 2.01.2009 г., изм., бр. 35 от 12.05.2009 г., в сила от 12.05.2009 г., бр. 41 от 2.06.2009 г., в сила от 1.07.2009 г., изм. и доп., бр. 103 от 29.12.2009 г., в сила от 29.12.2009 г., бр. 15 от 23.02.2010 г., доп., бр. 46 от 18.06.2010 г., в сила от 18.06.2010 г., изм. и доп., бр. 58 от 30.07.2010 г., в сила от 30.07.2010 г., доп., бр. 77 от 1.10.2010 г.; Решение № 12 на Конституционния съд на РБ от 11.11.2010 г. - бр. 91 от 19.11.2010 г.; изм. и доп., бр. 100 от 21.12.2010 г., в сила от 1.01.2011 г., изм., бр. 101 от 28.12.2010 г., изм. и доп., бр. 18 от 1.03.2011 г., в сила от 1.03.2011 г., доп., бр. 33 от 26.04.2011 г., изм. и доп., бр. 61 от 9.08.2011 г., бр. 82 от 21.10.2011 г., бр. 7 от 24.01.2012 г., бр. 15 от 21.02.2012 г., изм., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., изм. и доп., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 1.07.2012 г.; Решение № 7 на Конституционния съд на РБ от 19.06.2012 г. - бр. 49 от 29.06.2012 г.; изм., бр. 77 от 9.10.2012 г., в сила от 9.10.2012 г., доп., бр. 82 от 26.10.2012 г., изм., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., доп., бр. 104 от 3.12.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 1 от 3.01.2014 г., в сила от 1.01.2014 г., изм. и доп., бр. 27 от 25.03.2014 г.) се правят следните изменения:

1. В чл. 210 в ал. 4 думите „Гражданския процесуален кодекс“ се заменят с „акт на Министерския съвет“.

2. В чл. 272 в ал. 2 думите „Гражданския процесуален кодекс“ се заменят с „акт на Министерския съвет“.

§ 18. В Закона за Държавна агенция „Национална сигурност“ (Обн., ДВ, бр. 109 от 20.12.2007 г., в сила от 1.01.2008 г., изм., бр. 69 от 5.08.2008 г., бр. 94 от 31.10.2008 г., в сила от 1.01.2009 г., доп., бр. 22 от 24.03.2009 г., изм., бр. 35 от 12.05.2009 г., в сила от 12.05.2009 г., изм. и доп., бр. 42 от 5.06.2009 г., изм., бр. 82 от 16.10.2009 г., изм. и доп., бр. 93 от 24.11.2009 г., изм., бр. 16 от 26.02.2010 г., в сила от 26.02.2010 г., доп., бр. 80 от 12.10.2010 г., в сила от 1.10.2010 г., изм., бр. 97 от 10.12.2010 г., в сила от 10.12.2010 г., доп., бр. 9 от 28.01.2011 г., изм., бр. 100 от 20.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., доп., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 1.07.2012 г., изм. и доп., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., изм., бр. 30 от 26.03.2013 г., в сила от 26.03.2013 г., изм. и доп., бр. 52 от 14.06.2013 г., в сила от 14.06.2013 г., изм., бр. 65 от 23.07.2013 г., в сила от 23.07.2013 г., бр. 71 от 13.08.2013 г., в сила от 13.08.2013 г.) в чл. 107, ал. 4 думите „Гражданския процесуален кодекс“ се заменят с „акт на Министерския съвет“.

§ 19. В Закона за държавния служител (Обн., ДВ, бр. 67 от 27.07.1999 г., в сила от 28.08.1999 г., изм., бр. 1 от 4.01.2000 г., изм. и доп., бр. 25 от 16.03.2001 г., в сила от 1.09.2000 г., бр. 99 от 20.11.2001 г., в сила от 20.11.2001 г., изм., бр. 110 от 21.12.2001 г., в сила от 1.01.2002 г., бр. 45 от 30.04.2002 г., изм. и доп., бр. 95 от 28.10.2003 г., изм., бр. 70 от 10.08.2004 г., в сила от 1.08.2004 г., изм. и доп., бр. 19 от 1.03.2005 г., бр. 24 от 21.03.2006 г., бр. 30 от 11.04.2006 г., в сила от 12.07.2006 г., бр. 102 от 19.12.2006 г., изм., бр. 59 от 20.07.2007 г., в сила от 1.03.2008 г., бр. 64 от 7.08.2007 г., изм. и доп., бр. 43 от 29.04.2008 г., бр. 94 от 31.10.2008 г., в сила от 1.01.2009 г., бр. 108 от 19.12.2008 г., изм., бр. 35 от 12.05.2009 г., в сила от 12.05.2009 г., изм. и доп., бр. 42 от 5.06.2009 г., изм., бр. 74 от 15.09.2009 г., в сила от 15.09.2009 г., доп., бр. 103 от 29.12.2009 г., в сила от 29.12.2009 г., изм., бр. 15 от 23.02.2010 г., доп., бр. 46 от 18.06.2010 г., в сила от 18.06.2010 г., изм. и доп., бр. 58 от 30.07.2010 г., в сила от 30.07.2010 г., бр. 77 от 1.10.2010 г.; Решение № 12 на Конституционния съд на РБ от 11.11.2010 г. - бр. 91 от 19.11.2010 г.; изм., бр. 97 от 10.12.2010 г., в сила от 10.12.2010 г., бр. 1 от 4.01.2011 г., в сила от 4.01.2011 г., изм. и доп., бр. 18 от 1.03.2011 г., в сила от 1.03.2011 г., бр. 100 от 20.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., бр. 15 от 21.02.2012 г., изм., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., изм. и доп., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 1.07.2012 г., доп., бр. 82 от 26.10.2012 г., изм., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 68 от 2.08.2013 г., в сила от 2.08.2013 г.) в чл. 72, ал. 2 думите „Гражданския процесуален кодекс“ се заменят с „акт на Министерския съвет“.

§ 20. В Закона за кооперациите (Обн., ДВ, бр. 113 от 28.12.1999 г., изм., бр. 92 от 10.11.2000 г., в сила от 1.01.2001 г., бр. 98 от 16.11.2001 г., в сила от 1.01.2001 г., изм. и доп., бр. 13 от 11.02.2003 г., изм., бр. 102 от 20.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 105 от 29.12.2005 г., в сила от 1.01.2006 г., бр. 33 от 21.04.2006 г., бр. 34 от 25.04.2006 г., в сила от 1.01.2008 г. (*)- изм., бр. 80 от 3.10.2006 г., в сила от 3.10.2006 г., бр. 105 от 22.12.2006 г., в сила от 1.01.2007 г., изм. и доп., бр. 41 от 22.05.2007 г., (*) изм., бр. 53 от 30.06.2007 г., в сила от 30.06.2007 г., доп., бр. 104 от 11.12.2007 г., изм., бр. 43 от 29.04.2008 г.) в чл. 63, ал. 2 думите „глава тридесет и първа от“ и „Производство по финансови начети“ се заличават.

§ 21. В Закона за отбраната и въоръжените сили на Република България (Обн., ДВ, бр. 35 от 12.05.2009 г., в сила от 12.05.2009 г., изм., бр. 74 от 15.09.2009 г., в сила от 15.09.2009 г., бр. 82 от 16.10.2009 г., в сила от 16.10.2009 г., бр. 93 от 24.11.2009 г., в сила от 25.12.2009 г., бр. 99 от 15.12.2009 г., в сила от 1.01.2010 г., изм. и доп., бр. 16 от 26.02.2010 г., в сила от 26.02.2010 г., изм., бр. 88 от 9.11.2010 г., в сила от 1.01.2011 г., доп., бр. 98 от 14.12.2010 г., в сила от 14.12.2010 г., изм., бр. 101 от 28.12.2010 г., изм. и доп., бр. 23 от 22.03.2011 г., в сила от 22.03.2011 г., бр.

48 от 24.06.2011 г., в сила от 24.06.2011 г., изм., бр. 99 от 16.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., бр. 100 от 20.12.2011 г., в сила от 1.01.2012 г., изм. и доп., бр. 20 от 9.03.2012 г., в сила от 10.06.2012 г., изм., бр. 33 от 27.04.2012 г., доп., бр. 38 от 18.05.2012 г., в сила от 1.07.2012 г., изм., бр. 15 от 15.02.2013 г., в сила от 1.01.2014 г., бр. 66 от 26.07.2013 г., в сила от 26.07.2013 г., бр. 68 от 2.08.2013 г., в сила от 2.08.2013 г., изм. и доп., бр. 1 от 3.01.2014 г.) в чл. 237, ал. 2 думите „Гражданския процесуален кодекс“ се заменят с „акт на Министерския съвет“.

ВНОСИТЕЛИ:

…….

…….

МОТИВИ

Законопроектът предлага няколко основни групи изменения, като първата от тях е свързана с нормативната уредба на несеквестируемостта. Действащият Граждански процесуален кодекс (ГПК), в частност разпоредбата на чл. 446, е в сила от 1 март 2008 г. Дефинирането на несеквестируемия доход е в тясна връзка с размера на минималната работна заплата, която към посочената дата, съгласно Постановление № 1 на Министерския съвет от 11.01.2008 г. за определяне нов размер на минималната работна заплата за страната, е 220 лв. От тогава до настоящия момент този размер е бил изменян пет пъти, а закрепените в кодекса граници, спрямо които се определят секвестируемите части, не са били актуализирани нито веднъж. Несъмнено нормата в настоящия си вид има нужда от изменение във връзка с новия размер на минималното месечно възнаграждение, тъй като към 01 януари 2014 г. то е 340 лв. (Постановление № 249 на Министерския съвет от 30.10.2013 г. за определяне нов размер на минималната работна заплата за страната). При така изложената фактическа обстановка, към момента няма как спрямо което и да е лице да е приложима хипотезата на чл. 446, ал. 1, т. 1, тъй като първата секвестируема част се отнася до лица с доход в размер между минималната работна заплата и 300 лв. В следствие на това не малка част от длъжниците търпят по-неблагоприятни условия, тъй като за тях се прилага секвестируемата част по т. 2 (една трета, съответно – една четвърт от дохода).

С цел установяване на стабилитет на горепосочената норма и съобразяване на обстоятелството, че е неподходящо посочването на конкретни стойности, които подлежат на почти ежегодна актуализация, в нормативен акт от ранга на кодекс, предлагаме този кръг обществени отношения да бъде уреден чрез подзаконов нормативен акт на Министерския съвет.

Тъй като размерът на минималното месечно възнаграждение за страната се определя с Постановление на Министерския съвет, редно е имено този орган да може чрез нарочен акт да актуализира границите, спрямо които се определят секвестируемите части, които към момента са уредени в чл. 446, ал. 1, т. 1-4 от ГПК.

С оглед прецизиране на текстовете, които препращат към ГПК, предлагаме с преходни и заключителни разпоредби да се изменят не само нормативните актове, които са в пряка връзка с направеното предложение,

но и разпоредбата на чл. 63, ал. 2 от Закона за кооперациите, която препраща към глава тридесет и първа „Производство по финансови начети“ от отменения през 2008 г. ГПК.

На следващо място е необходимо да се обърне внимание на сроковете за извършване на решаващи за интересите на страните в процеса правни действия. Такива срокове се определят както от закона, така и от съда в предвидените случаи. Независимо дали са определени по дни или седмици, те не спират да текат по време на официални почивни дни, въпреки обективната невъзможност в този период страната или нейният процесуален представител да получи достъп до държавните учреждения, администрацията, банките, архивите и целия публичен или частен сектор. Тази невъзможност за извършване на определени правни действия предизвиква вълна от искания за удължаване на срокове и последваща лавина от излишни актове на съдебна администрация. От друга страна, практически същото е положението и в периода на съдебната ваканция, в който не се разглеждат дела и се работи в непълен състав. Ограничената дейност на съдилищата е специално уредена в чл. 329 от Закона за съдебната власт. С оглед формалния характер на българското гражданско съдопроизводство и погасяването без възможност за възстановяване на неупражнените в срок права, спазването на сроковете в тези периоди от време представлява затруднение както за юристите, така и за гражданите, които не ползват правна помощ.

Промените в изпълнителното производство при процедурата по публична продан се налагат от очевидната неефективност на нормата за имуществената отговорност на съдебните изпълнители за непоправимо засегнати имуществени права на страните в изпълнителното производство. Ограничаването на кръга на лицата, актовете – предмет на обжалване и основанията за обжалване доведоха до многократни злоупотреби, злепоставяне интересите на собствениците на имоти, обект на изпълнение, или на интересите на присъединените по право кредитори. Реализирани бяха също така и продажби на вещи на цени десетки или стотици пъти по-ниски от справедливата им пазарна стойност. Предложените изменения предлагат допълнителни възможности за обжалване при нарушения на процедурата по провеждане на публична продан. Това ще има възпираща роля както за участниците в изпълнителното производство, които се стремят да извлекат изгоди от опорочаването на процеса, така и за

съдебния изпълнител, чиито порочни процесуални действия може да обезсмислят цялостната процедура по изпълнението.

Въвеждането на изрично право на отмяна на влязлото в сила постановление за възлагане на недвижим имот по смисъла на чл. 496 от ГПК по реда на чл. 303 и сл. от ГПК идва да узакони една съществуваща още при отменения ГПК трайна съдебна практика, според която при наличие на законовите предпоставки тези актове на съдебния изпълнител подлежат на отмяна. Определянето на кръга на лицата, които може да подадат молба за отмяна, се прави с цел избягване на усложнения при преценка за наличието на правен интерес.

Друга основна група предложения цели подобряването на ефективността и срочността на правосъдието, като същевременно не променя философията, заложена в ГПК. Такава е предложената редакция на чл. 47, ал. 3 от ГПК, която в настоящия си вид причинява неоправдано забавяне на съдопроизводството в хипотезите, при които след залепване на уведомление ответникът не се яви в съда, за да получи книжата по делото. Безсмислено е да се дават указания на ищеца да представя справка за адресната регистрация на лицето, тъй като и към момента много съдилища извършват служебно такива благодарение на осигурения им достъп до Национална база данни „Население“. В същия смисъл е и предложеното изменение в чл. 411 от ГПК. Тъй като заповедното производство е едностранно и длъжникът не може преди издаването на заповедта да направи възражение за местна подсъдност, въвеждането на задължение за съда да направи служебна проверка за постоянния адрес, съответно за седалището, на длъжника, би позволило при необходимост делото навреме да бъде препратено на компетентния съд. Това ще доведе до значително ускоряване на процеса и облекчаване администрирането на правосъдието.

Предлаганата промяна в разпоредбата на чл. 418, ал. 5 от ГПК е във връзка с липсата на задължение за съдебния изпълнител да уведомява съда за извършено връчване на заповед за незабавно изпълнение. Към момента на постъпване на частна жалба срещу разпореждането за незабавно изпълнение заедно с възражение по чл. 414 от ГПК съдът не може да прецени допустимостта им, тъй като срокът за тяхното подаване започва да тече имено от връчването на заповедта. С оглед установяването й, се налага да бъдат изисквани доказателства за тези процесуални действия, което допълнително забавя производството.

Предложените в чл. 104 и чл. 210 от ГПК промени са с цел осуетяване разделянето на производствата по главен и акцесорен иск или по искове, основаващи се на общи факти. Благодарение на тях ще се преодолее порочната практика два иска във връзка на обусловеност да бъдат разделени за разглеждане от различни съдилища, тъй като единият е с цена под 25 000 лв., както и излишното обременяване с по-голям брой дела, забавянето на съдопроизводството и риска от постановяването на противоречиви решения по отделни искове, основаващи се на едни и същи факти.

Във връзка с максимално прецизиране на текстовете, свързани с формирането на държавната такса за облигационни искове за съществуване, за унищожаване или за разваляне на договор с предмет вещни права върху имот и за сключване на окончателен договор с такъв предмет, предлагаме уеднаквяване на базата, върху която ще се определя размерът на държавната такса, а имено – една четвърт от цената на иска.

Не на последно място е важно да се подчертае, че действаща нормативна база поставя Гражданската и Търговската колегия на Върховния касационен съд (ВКС) в ситуация на практическо блокиране на дейността им, с оглед изключително големия брой касационни частни дела, образувани срещу определения на окръжните съдилища в заповедното производство. Като последица се явява значителното забавяне при разглеждането и произнасянето по останалите граждански и търговски спорове. Това от своя страна може да ангажира отговорност на държавата за вредите, причинени на граждани и на юридически лица от нарушаване правото на разглеждане и решаване на делото в разумен срок, съгласно чл. 6, пар. 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи. В тази връзка е и предвидената в § 5 на настоящия законопроект промяна. Тя несъмнено ще отговаря и на идеята на законодателя проверката за безспорност на вземането да бъде извършвана в кратък срок, а видно от образуваното тълкувателно дело № 4/2013 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегия на ВКС, е проявена и активност за преодоляване на противоречията, свързани със спорните въпроси в областта на заповедното производство.

ВНОСИТЕЛИ:

…….

…….